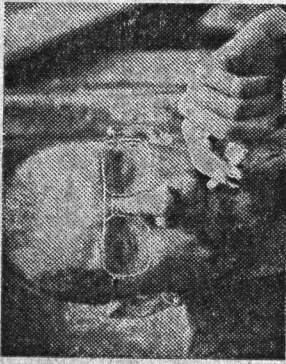

Hvor Gasolin er danskrockens tråd tilbage til folkevisen og spillemanden - der er Bifrost snarere vejen hjem til salmen og skole-morgensangen og domkirke-organisten

AF DAN TURELL

FOR SNART et sted mellem fem og ti år siden havde vi i Danmark et helt usædvanligt band der hed Blue Sun. Blue Sun var, i den periode jeg tænker på, især omkring 1970-71, en åbenbaring af personlighed og nybrud på den danske musik-scene - ganske som, om end på en helt anden måde end Step-peulvene med Stig Møller og Erik Skaløe havde været nogle år før. Blue Sun pustede ny varme og vitalitet ind i årene og ørerne.

Og når man i dag fortæller folk der aldrig hørte dem om dem og den fantastiske musik de spillede mange aftener og nætter i Montmartre, i Bristol Music Center, i Fælledparken - så kan de kun sige 'nd'. For man kan ikke dokumentere det. Blue Sun indspillede kun to lp'er, og ingen af dem var bløt en afskygning af, hvad gruppen kunne. Det var et en dansk rock's store kiks, at man aldrig fik optaget de mordentligt, og alle vi, der var med dengang, har siden grædt over det.

JEG ER glad for, det samme ikke er sket med øjeblikkets efter min mening nyeste og friskeste lydpudding og -puls i danskrocken: Bifrost. De sidste års danskrock har stort set - og nu tænker jeg hovedsagelig på grupper med sang og dansk sang, altså ikke så meget jazz-beat grupper, latin-bands og lignende - faldet inden for to hovedgrupper, lad mig kalde dem Marx-rock og Marx Brothers-Rock. Marx-Rocken kunne være f. eks. Troels Trier, Røde Mor, Jan Toftlund, Benny Holst/Arne

VERMELDINGEN LOVER BIFROST I DANSKROCKEN

ud i rimføringen, de er gyldenristede keredanske rock'n'roll-Kløgvedale. OG NU HVOR de har udsendt deres anden og dobbelte LP og afsluttet deres efterfølgende halvanden måned lange jlands-tourne, nu får de flere steder af dagens anmeldere at vide de er halvtærdige allerede, at de er for patetiske. Og de er patetiske: Sig mig, Jenny, hvem har sagt

at dagen er begyndt
Det er bare mørket
der blir gammelt, svagt og tyndt -
Vi er kaptlet ind
I denne nat af wished
Jenny, det er alt vi ved -

men med det er ikke alt sagt. Patetik er ikke nødvendigvis af det onde. Dansk rock har store glade grin og codyle kokæfte nok, der er ingen mangel på dem vare. Det er faktisk interessant, at man pludselig har en gruppe som både kan komponere, skrive, spille og synge hele vejen igennem sit eget univers - og få os til at sluge det. Man kan undre sig over det, men man bør glæde sig. Bifrost har en søgte magi, og denne magi afhænger ikke mindst af gruppens mod til det patetiske for de store ord og den store gestus kræver, som digteren Thorkild Bjørnvig engang bemærkede, netop også et svimlende mod: Vil du ha en stakket frist et forlorent forløjet sekund? Vil du ha en glad illusion når sandheden gør for ondt?

KODEORDENE hos Bifrost, de der går igen i sang efter sang, er klart nok de typiske maske-figurer: Kløvnen,

Vin-duet

om bord og rorsmanden druknet (og det er jo bare en anden måde at sige på, at 'Det er en kold tid vi lever i') - så kan de til gengæld ikke bagefter overbevise os om at nogen under de omstændigheder bekymrer sig om et hul i lønnen eller selv midt i spanden. Den går ikke, Granfrost.

Men ellers går den, og når jeg overhovedet fremdrager denne detalje er det snarere for at vise det også kan klikke for dem og gør det ind imellem - men hvem sker det ikke for? Det centrale er at Bifrost er en af de meget få grupper der synger om andet end gummisko og grill-barer, og uden at nægte disse ting deres plads er Universet nu større end lige til de ting man ser straks og med det blotte øje. Der er også et sjælens øje, og det fra Procol Harum til Pink Floyd. Også derfor er Bifrost et nyt forårsgrønt blad i Rock'n'Roll's Danmarks-Historie, en fugl med et velvoksnet vingefang. Og musikken - i en tone skiftende fra let og lys flagrende forårsol til en dump og tung efterårs-salme-akkord - har en identitet med teksten, der - hvad enten man kan lide den eller je - er sjældnen og i sig selv grund nok til at lytte og beundre.

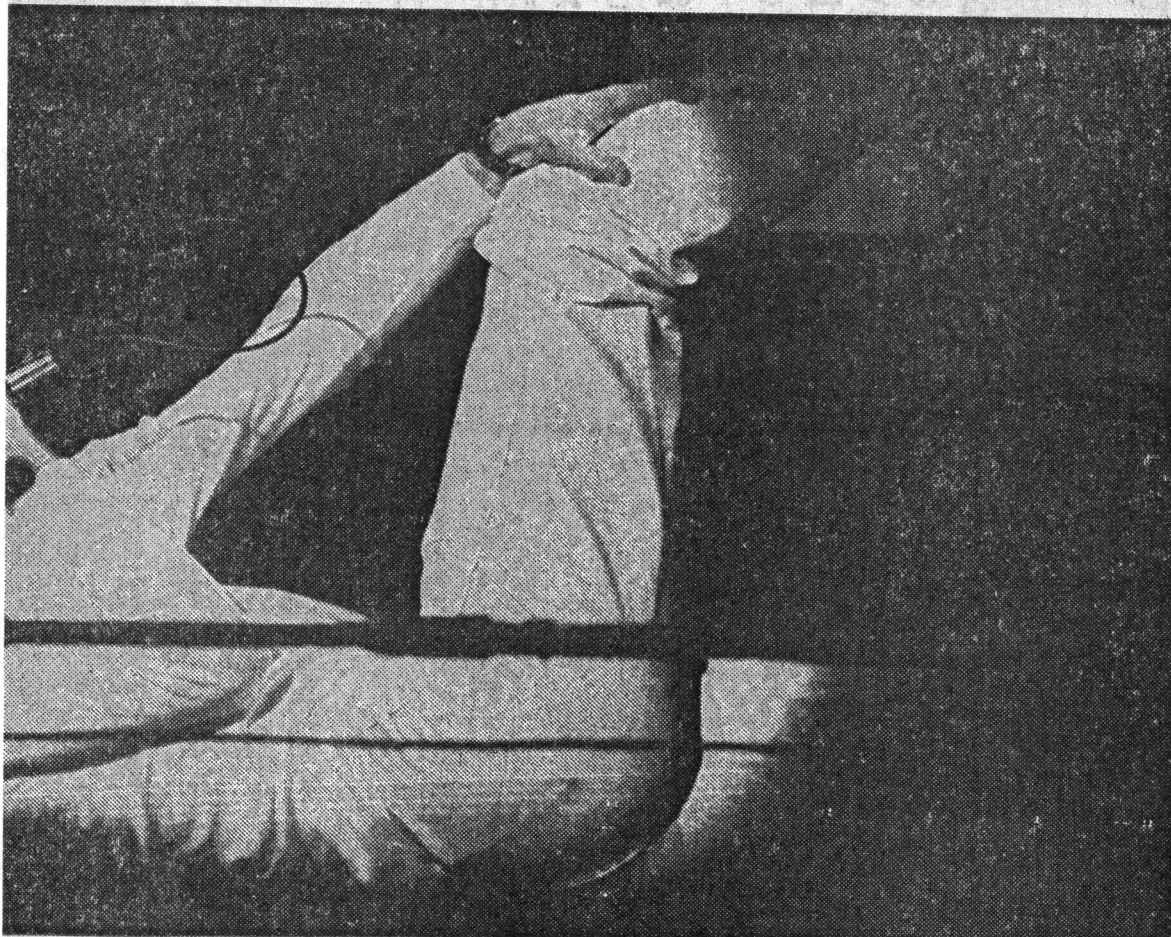
Jeg siger ikke de er de bedste, sådanne ord er meningsløse i forbindelse med musik. Men de er sig selv, som i sin tid Blue Sun var, og det er fuld af sin egen mening - i danskrock som alle andre steder. Også selv

Würgler, dele af Solvognen. Marx Brothers-Rocken kunne være Gasolin, Shu-Bi-Dua, Bamses Venner, C. V. Jørgensen, Rudolph. Den ene gruppe er mere dogmatisk, om man vil: mere præcist sigtende, end den anden — men een ting har de til fælles: De er helt nede på asfalten, helt nede i grill-bars-afjendhøjde. Og det er rimeligt og legitimt nok, tag ikke fejl af det — og det er noget der var (og er) stærkt brug for, hvad succes'en også tydeligt viser. Men cool: Det ene udelukker ikke det andet, så sandt som Børsen ligger ved siden af Ekstra Bladet med Kristeligt Dagblad til højre på disken i avisstiosken.

Og se så nu Bifrost: De hopper lige over begge ilnier. De er ikke lige-ud-ad-lan-devejen, de er ikke 'sjove og skægge', de er ikke lallende ligefremme og de sætter ikke en ære i at have halm i træskoene. De går en helt anden vej.

Hvor Gasolin og Røde Mor i tone og holdning har været enige om at pege på asfalten, virkeligheden, grillbaren, der har Bifrost, skåret over tværs og vil føre os længere ud. Bifrost vil føre os fra grillbaren til regnbuen, kunne man sige. Eller sagt på en anden måde: Hvor Gas (m.fl.) er danskrockens tråd tilbage tilbage til folkevisen og spillemanden, meget markant på den nye (og aldeles dejlige!) LP, der er Bifrost snarere vejen hjem til salmen og skole-morgensangen og domkirke-organisten.

Bifrost er, i musik og tekst, mytologisk-psykedeliske. De er Bronson A la best, de er grundigt Grundtvigske helt

Bifrost vil føre os fra grillbaren til regnbuen.

Narren, Sigøjneren, Skjalden, Vandringsmanden. Næsten samtlige sange handler om eller omkring de figurer. Og bl.a. derfor har Bifrost fået at vide, at de bruger 'et forældet og uhandterligt sprog'. Hvilket er helt galt. Ordene er nok forældede, men ideerne bag ordene er det ikke og bliver det aldrig — for hvad er Kim Larsen andet end en skjald, hvad er Troels Thier om ikke en moderne nar, hvad er Dirch Passer om ikke, bagved medlemsskortet til Skuespillerforbundet, vor tids klovn?

Det dybt fascinerende ved Bifrost er at gruppen faktisk kan håndtere dette uhandterlige sprog — i hvert fald som oftest:

*A magiske klovn
kom og lad os le lidt ad os selv*

*A magiske klovn
kom frem i manegen og fortæl*

*A magiske klovn
dåns nu ud på de skrånende bredder*

*A magiske klovn
lad os le så vi glemmer vi greder —*

SA SNARERE end at anklage Bifrost for deres patetiske konsekvens, deres opfattelse af livet som en narredans, bør man anklage dem for deres patetiske inkonsekvens hvor den finder sted, som f.eks. i sagen 'Til En Sigøjner', hvor refænet går:

*Der er ingen ved dit bord
Vinden blæser højt fra nord
Der er hul i lommens for etc. —*

— For den er gal, og det kan enhver høre. For hvis de kan få os til at tro på (og det kan de), så pesten er brudt ud

om aet, æ er er rorabrø, selv om de ikke har nogen billig nedsat freiser-narresut at sælge:

*Nej, det er ikke nemt
at være ude og glemte
når man er faldet hermed
hvor man ikke mer ved
om man er købt eller solgt
skal være fløv eller stolt
og man føler sig skabt*

som en håbløs, fredløs, hjemløs, hjælpeløs fortabt — ALLIGEVEL spiller Bifrost, og det er det der tæller, en så dirrende dugdråbe-dans, at selv de sorteste af deres sange må svæve i stjernerne, solen smile i al sin stråleglans, Ingemann Inciteres i sin grav, Ebbe Kløvedal Klasker sig på knæet og gamle Grundtvig grine ned til Christiania. For som det hedder i en sidste sangstump:

*Lattermildt nu nymner narren
ren livets alvorfulde løv
Som han spiller på guitaren
sym's du sangen lyder sjov —*

*Det' de samme trin du tar nu
som da du var tung og træt
men i narrens lyse nat
blir selv dødens dans*

★ Bifrost — der består af Annapurna (dans, mimik sang), Ida Kleeman (sang), Tom Lunden (sang, klaver), Finn Jensen (guitar, indtil sommeren '77, nu afløst af Mikael Miller), Asger Skjold-Rasmussen (bas), Torben Andersen (orgel m.m.) og Mogens Fischer (trommer) har indspillet tre LP'er — 'Bifrost' (CBS '76) og 'Til En Sigøjner' (CBS '77, dobbelt). De fleste af sangene som er citeret ovenfor er af Tom Lunden, der skriver størstedelen af repertoiret, to af stumperne er dog Annapurnas.